

Arrest

nr. 118 539 van 7 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren op 1 maart 1986, u bent Soenniet, u bent Koerdische van etnische origine en heeft de nationaliteit van Irak. U bent geboren in de stad Zakho, provincie Dohuk, maar verhuisde als klein meisje naar de wijk Tanahi in het stadje Batifa, daar woonde u met uw broers, zussen en ouders tot een dag voor uw vertrek uit Irak. U heeft twee broers en negen zussen. U werkte uw middelbare school niet af. Omdat u reeds verschillende keren was blijven zitten werd u op uw 22ste van school gehaald en stapte u over naar een school voor volwassenenonderwijs. U probeerde dit één jaar, maar omdat het te moeilijk was en omdat er veel oude mensen naartoe gingen

stopte u hier toen mee. Daarna studeerde u nog tot uw 26ste verder als vrije student aan de middelbare school. Toen u hiermee stopte zat u in het 5e jaar. U heeft niet gewerkt omdat u dit niet mocht van uw vader.

In augustus of september 2012, drie à vier maanden voor uw vertrek uit Irak begon u een relatie met de broer van uw buurvrouw, (H.). Hij was een Koerd afkomstig uit Zakho en studeerde aan het departement onderwijs van de universiteit van Dahuk. Begin december 2012 ging u met hem naar bed, op voorwaarde dat hij later uw hand zou vragen. Eén à twee dagen later hadden jullie telefonisch contact. Toen zei (H.) u dat hij u nooit om uw hand zou vragen, dat u hem vanaf nu met rust moest laten en dat u hier met niemand van zijn familie over mocht spreken omdat hij een foto van u had waarvan u liever niet zou hebben de familie die te zien zou krijgen. Hij vertelde u toen ook dat hij u enkel benaderd had omdat uw oom (de broer van uw moeder) verliefd was op zijn zus. Door deze verliefdheid was de eer van zijn familie geschonden en had hij bewust contact met u gezocht om zo wraak te nemen voor zijn geschonden eer.

Ongeveer een week na dit voorval vertelde u uw zus hierover, ze was reeds op de hoogte van uw relatie met (H.), maar nog niet van het feit dat u met hem geslapen had. U nam haar in vertrouwen omdat u bang was dat u zwanger zou kunnen zijn. Twee dagen later merkte u aan het gedrag van uw moeder dat uw zus dit aan haar had verteld. Een week nadat u aan uw zus verteld had wat er gebeurd was, hoorde u uw moeder dit aan uw vader vertellen. Hij zei dat hij u zou vermoorden. Op dat moment heeft u uw huis verlaten en ging u naar uw schoonbroer (N.), de man van uw zus Kurdistan, in Zakho.

Voor u Irak verliet verbleef u nog één dag in het huis van uw schoonbroer (N.) in Zakho. Diezelfde dag nog, op 18 december 2012 verliet u Irak. U was van daar 6 à 7 dagen onderweg naar Turkije. U kwam op 7 januari 2013 aan in België en vroeg nog diezelfde dag asiel aan.

Bij terugkeer naar Irak vreest u gedood te zullen worden door de mensen van uw stam.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw origineel nationaliteitsbewijs neer, opgemaakt op 15 juli 1987.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw asioldossier wordt vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, te lopen.

U verklaarde Irak te hebben verlaten uit vrees door uw familie te worden gedood omdat uw vader te weten was komen dat u een geheime relatie en seksuele betrekkingen had met (H.). Er kan echter, om redenen die hieronder uitgebreid zullen worden uiteengezet, geen geloof worden gehecht aan uw relaas.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw gehele relaas oppervlakkig was en u op geen enkel moment gedetailleerde verklaringen kon afleggen noch over uw relatie, over de man waarmee u een relatie had, over zijn familie, noch over de reactie van uw familie. In dit opzicht gaf u als verklaring voor het feit dat u niet veel over uw ex-partner noch over zijn familie weet dat uw relatie hiervoor te kort was (gehoor CGVS, p.14, 20). Maar tegelijk had u, tijdens deze 'korte' relatie, waarbij u geen tijd zou gehad hebben om meer details (zoals bijvoorbeeld zijn geboortedatum) over uw partner te weten te komen, wel seksuele betrekkingen met hem gehad. Dit daarenboven in de specifieke Koerdistaanse context, waarbij dit enorme risico's met zich mee zou brengen. Dat u zich hiervan bewust bent blijkt uit het feit dat u stelt (H.) er zelf te hebben op gewezen dat jullie in een tribale maatschappij leefden en dat hij uw hand aan uw familie zou moeten gaan vragen (gehoor CGVS, p.14). Deze elementen staan haaks op elkaar en doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relatie met deze man én tevens aan uw algehele geloofwaardigheid.

Daarenboven is het, in diezelfde Koerdistaanse context, waar een relatie buiten het huwelijk niet getolereerd wordt, weinig plausibel dat de zus van (H.) jullie relatie getolereerd zou hebben in hun huis (gehoor CGVS, p.18). Al zou de zus ermee akkoord geweest zijn, wat op zich niet aannemelijk is, dan zou ze nog een enorm risico nemen jullie relatie toe te staan, gezien de andere familieleden, haar man, de mensen van het dorp hier op elk moment lucht van konden krijgen en zij dan ook niet ontzien zou worden wanneer het gaat over de geschonden eer. Dit doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van de relatie die u verklaarde te hebben gehad.

Voorts verklaarde u dat u seksuele betrekkingen had met (H.) in uw huis (gehoor CGVS, p.18). Dit is echter opnieuw weinig geloofwaardig. U verklaarde immers dat u op dat moment in uw huis woonde samen met uw vader, uw moeder en uw zussen (Na.) en (A.) (gehoor CGVs, p.4). Gevraagd naar het risico dat u hiermee nam, verklaarde u echter dat u niet verwachtte dat het zover zou komen (gehoor CGVS, p.18). Dit is echter geen afdoende verklaring voor een dergelijke roekeloos gedrag in de context waarin u zich bevond. Deze verklaringen doen opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw relatie met (H.).

Sterker nog is dat u verklaarde dat u zelf diegene was die aan uw familie vertelde over uw relatie met (H.). Dit is erg vreemd gezien het risico dat u hiermee liep. Temeer daar u zelf verklaarde met niemand over uw relatie te hebben gesproken omdat u dit niet durfde en dat u uw beste vriendin niet heeft verteld over de seksuele betrekkingen die u had, u vertelde haar enkel dat u verliefd was (gehoor CGVS, p.18 & 20). Er was op dat moment immers geen enkele aanleiding om te denken dat uw relatie zou uitkomen. Het is daarom ongeloofwaardig als zou u zomaar het risico nemen uw familie hierover in te lichten. Het risico op eremoord was aanwezig en toch stelt u ervoor te hebben gekozen uw zus op de hoogte te brengen van uw relatie, als reden waarom u dit deed verklaarde u dat u dacht dat u misschien zwanger zou kunnen zijn (gehoor CGVS, p.15). Dit is des te vreemder daar u geen gewag maakt van een indicatie aangaande zwangerschap of latere problemen hieromtrent. Het is ongeloofwaardig als zou u het risico lopen uw relatie kenbaar te maken aan uw zus omwille van een zwangerschap waar geen enkele indicatie voor is.

Voorts verklaarde u dat uw zus Kurdistan, uw moeder ingelicht zou hebben over uw relatie met (H.). Het is echter weinig waarschijnlijk dat uw zus, het risico kennende, uw moeder zou inlichten over uw geheime relatie. Daarna zou het overigens diezelfde zus (samen met haar man (N.)), zijn die u geholpen heeft om uw vlucht te regelen. Het is bevreemdend als zou dezelfde persoon u verklikken bij uw moeder en er nadien alles aan zou doen om u te helpen.

Bovendien was het uw moeder die uw vader inlichtte over uw relatie. Dit is komt opnieuw ongeloofwaardig over, daar het onduidelijk is waarom een moeder de persoon zou inlichten die de eremoord op haar dochter zou kunnen eisen. Dit doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid en meer specifiek aan uw geloofwaardigheid aangaande hoe uw familie ervan op de hoogte zou zijn gebracht dat u een relatie had.

Het is verder vreemd dat u, toevallig, uw vader aan uw moeder zou hebben horen zeggen dat hij u zou doden terwijl u zelf nog nooit rechtstreeks geconfronteerd zou zijn geweest door uw moeder of uw vader met uw relatie (gehoor CGVS, p.16). Op zijn minst zou men mogen verwachten dat u zelf zou zijn aangesproken op uw gedrag vooraleer er definitieve conclusies zouden worden getrokken.

Omtrent het feit dat uw vader u zou vermoorden verklaarde u eveneens dat uw ouders u niet wilden vermoorden, maar dat ze dit dienden te doen omwille van de tribale regels. Voorts verklaarde u dat indien uw ouders dit niet zouden doen, één van uw ooms dit zou uitvoeren (gehoor CGVS, p.25). Dit is opnieuw een vreemde veronderstelling van uwentwege, daar er geen enkele indicatie is dat iemand van uw familie, anders dan uw zus en uw ouders, van uw relatie op de hoogte was of op de hoogte zou worden gebracht. De redenering dat uw ooms u dan zouden vermoorden gaat hier dus niet op. Ze kunnen immers geen handelingen stelling indien ze niet op de hoogte zijn van de feiten.

Daarenboven, is het praktisch onmogelijk dat uw vader, zoals hij zou hebben gezegd tegen uw moeder, u zou meenemen naar een onbekende bestemming en u daar zou vermoorden, u verklaarde immers zelf dat uw vader nog slechts één been heeft en slechtziend is (gehoor CGVS, p.16 & 25). Zo komt de geloofwaardigheid van uw gehele relaas opnieuw op de helling te staan. U verklaarde uw land te hebben verlaten uit angst voor uw vader die u zou meenemen en dan zou vermoorden, terwijl hij hier fysiek niet toe in staat is.

Toen u besliste Irak te verlaten nam u contact op met uw schoonbroer, om hem in te lichten over de gebeurtenissen en hem om zijn hulp te vragen (gehoor CGVS, p.16-17). Dit ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten. Indien u net uw zus in vertrouwen had genomen, die op haar beurt alles aan uw moeder en zij op haar beurt aan uw vader zou verteld hebben, waarbij zij uw vertrouwen beschaamde én waardoor u in gevaar zou zijn gekomen, lijkt het erg ongeloofwaardig dat u onmiddellijk daarna contact zou opnemen met uw schoonbroer en hem over uw relatie en vluchtplannen zou inlichten. Het feit dat hij een goede man is en in Europa heeft gewoond zijn geen afdoende verklaringen voor uw roekeloos gedrag, indien de door u aangehaalde feiten waar zouden zijn (gehoor CGVS, p.17). Wat hier niet het geval is.

Er zijn verder nog een paar andere elementen die de interne samenhang van uw relaas aantasten. Zo komt het onlogisch over dat (H.) enerzijds wraak wou nemen op uw oom door met u seksuele betrekkingen te hebben maar u anderzijds zou bedreigen met het tonen van een compromitterende foto indien u zou bekend maken dat jullie seksuele betrekkingen hadden gehad (gehoor CGVS, p.25). Indien hij zich zou willen wreken lijkt het net logisch dat hij wel zou willen dat de feiten bekend worden. Ook uw verklaringen over de gebeurtenissen die aan de basis van de wraak van (H.) zouden liggen kunnen niet overtuigen. U beweert dat (H.) u, en bij extensie uw familie, wou treffen omdat uw oom, (M.), verliefd was op één van zijn zussen. Gevraagd om meer details over de verliefdheid van uw oom op één van de zussen van (H.) kan u enkel zeggen dat (H.) dit van zijn vrienden zou hebben gehoord. U kan niet eens zeggen op welke zus uw oom verliefd zou zijn geweest (gehoor CGVS, p.23).

U blijkt tot slot ook totaal geen idee te hebben van de evolutie van uw problemen in Irak sinds uw vertrek. U heeft nochtans een zus en een schoonbroer die u hielpen Irak te ontvluchten. U

verklaarde dat u geen contactgegevens van hen zou hebben, wat erg vreemd is gezien zij de personen zijn die u zouden hebben geholpen en meer in detail, gezien uw schoonbroer uw reis zou hebben betaald én u zou hebben begeleid tot in Turkije (gehoor CGVS, p.10-13). Bovendien verklaarde u dat u diezelfde schoonbroer zelf heeft gecontacteerd toen u Irak wou verlaten (gehoor CGVS, p.16). Dit wijst erop dat u wel degelijk zijn contactgegevens had. Uw complete onwetendheid en totale desinteresse raken aan de kern van uw relaas en doen in zeer ernstige mate afbreuk aan de waarachtigheid van uw verklaringen.

Uit het geheel van voorgaande bevindingen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen in Irak. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art 48/4, §2, a) en b) worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Zakho, provincie Dahuk (Noord-Irak), dient in casu de veiligheidssituatie in Zakho, Dahuk, Noord-Irak te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert, in wat zich aandient als een enig middel, de schending aan van de motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij betoogt dat verweerder ten onrechte geen rekening hield met haar profiel als laag opgeleide en stelt dat dit profiel, samen met haar verliefdheid, haar gedrag verklaart.

Verweerder ontkent de problematiek van eremoorden in Irak niet. Het is algemeen bekend dat de hele familie op wangedrag van een vrouw wordt afgerekend en eremoorden gebeuren daardoor vaak door de eigen familie, wat het aannemelijk maakt dat verzoeksters vader de touwtjes in handen zou nemen, eventueel door haar ooms in te schakelen. Gezien de hele familie kan worden verstoten of genegeerd, is het plausibel dat haar vader en haar ooms haar zouden doden.

Voorts is het goed mogelijk dat haar zus haar moeder inlichtte en dat haar moeder op haar beurt haar vader inlichtte. Zij liepen namelijk zelf risico indien zou uitkomen dat zij op de hoogte waren van verzoeksters relatie.

Verzoekster panikeerde even na de verbroken relatie, dacht na over mogelijke gevolgen als een zwangerschap en wou daardoor haar verhaal kwijt aan een vertrouweling, met name aan haar zus.

Haar ex-vriend wou enerzijds wraak nemen en dreigde anderzijds met het publiek maken van een foto. Verzoekster verwijst naar haar profiel als laag opgeleide en naar het profiel van haar ex-vriend als hoog opgeleide. Zij voelde zich onmachtig en hierop kon hij inspelen, waardoor zij in paniek raakte en niet verder nadacht over mogelijke gevolgen.

2.2. Verweerder legt op 21 januari 2014 door middel van een aanvullende nota een update neer omtrent de actuele veiligheidssituatie in Noord-Irak, daterend van 20 december 2013 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële

motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.4. Verzoekster baseert de aangevoerde vrees voor vervolging op de relatie en de seksuele betrekkingen die zij zou hebben gehad met H.

Daar waar zij beweerde dat deze persoon met haar een relatie zou zijn aangegaan uit wraakoverwegingen, dient echter te worden vastgesteld dat zij nagenoeg geen toelichting kon geven over de gebeurtenissen die hieraan ten grondslag zouden liggen. Daar waar zij aangaf dat H. zich wilde wreken omdat haar oom verliefd was op één van diens zussen, bleek zij immers niet in staat aan te geven op welke zus van H. haar oom verliefd zou zijn geweest en kon zij evenmin aangeven of haar oom en de zus van H. ook al dan niet een relatie hadden (administratief dossier, stuk 4, p.23-24).

Bovendien betwist noch weerlegt verzoekster de in de bestreden beslissing gedane pertinente en terechte vaststelling dat haar gehele relaas oppervlakkig was en dat zij op geen enkel moment gedetailleerde verklaringen kon afleggen over haar relatie, over de man met wie zij een relatie had en over diens familie. Zij trachtte deze vaststelling bij het CGVS te verklaren doordat haar relatie kort was en niet lang genoeg duurde om zoveel details te weten (*ibid.*, p.20). Gelet op het feit dat haar relatie een aantal maanden zou hebben geduurd, mochten van verzoekster echter meer gedetailleerde verklaringen worden verwacht, te meer daar zij verklaarde dat zij en H. praatten “over het leven in het algemeen, over onze relatie, over school, over onze families”; stelde dat zij wanneer zij elkaar zagen met mekaar praatten en aangaf dat H. haar soms belde om te vertellen over zijn dag, over wat hij precies deed en over welke vrienden hij leerde kennen (*ibid.*, p.18, 21). Bovendien staat de verklaring die verzoekster bood, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, haaks op het gegeven dat zij gedurende haar relatie met H. wel seksuele betrekkingen zou hebben gehad, en dit dan nog in de Koerdische context waarin dit enorme risico's met zich meebracht en waarbij verzoekster duidelijk van deze risico's op de hoogte was.

Verder is het niet aannemelijk dat de zus van H. in de Koerdische context binnen dewelke, zoals verzoekster herhaaldelijk aangeeft in het verzoekschrift, buitenhuwelijkse relaties niet worden getolereerd, akkoord zou zijn gegaan met de relatie tussen H. en verzoekster, laat staan dat zij zou hebben getolereerd dat zij deze relatie beleefden in haar woning.

Gelet op de voormelde Koerdische context inzake buitenhuwelijkse relaties is het daarenboven manifest ongeloofwaardig dat verzoekster seksuele betrekkingen zou hebben onderhouden in haar eigen woning. Zij verklaarde immers dat zij op dat ogenblik in deze woning woonde samen met haar beide ouders, met twee zussen en met twee broers (*ibid.*, p.4-5). Dat zij dermate risicovol gedrag zou stellen is in het geheel niet aannemelijk, te meer daar uit haar verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden

beslissing, blijkt dat zij op de hoogte was van de risico's die het hebben van seksuele betrekkingen met H. met zich meebracht en zelf geen afdoende verklaring kon bieden voor het stellen van zulk roekeloos gedrag in de context waarin zij zich bevond. Waar verzoekster in dit kader nog verwijst naar haar *"laag opgeleide"* profiel en haar verliefdheid, dient te worden opgemerkt dat ook deze uitleg niet kan verklaren waarom zij, wetende welke risico's dit inhield, dermate roekeloos gedrag zou stellen in haar eigen woning, die zij deelde met zes naaste familieleden.

Tevens is het, zelfs indien zij even panikeerde en dacht aan een mogelijke zwangerschap, ongeloofwaardig dat verzoekster haar zus op de hoogte zou hebben gebracht over de relatie en seksuele betrekkingen met H., en dit gelet op het risico dat zij daarbij liep. Op het ogenblik dat zij haar zus zou hebben ingelicht was er namelijk geen enkele aanleiding om te denken dat haar relatie zou uitkomen en zij maakte nergens gewag van enige indicatie aangaande zwangerschap of latere problemen hieromtrent. Het is niet aannemelijk dat verzoekster het risico zou hebben genomen om haar relatie kenbaar te maken aan haar zus omwille van een (mogelijke) zwangerschap waarvoor er geen indicaties waren. Dit klemt des te meer daar het volgens verzoeksters eigen redenering in het verzoekschrift goed mogelijk was dat haar zus dit zou doorvertellen om zelf problemen te vermijden.

Verzoekster legde voorts incoherente verklaringen af omtrent het in kennis stellen van haar familie van haar relatie met H. Bij het CGVS beweerde zij dat haar zus aanvankelijk niet wilde toegeven dat zij het doorvertelde aan haar moeder en dit slechts later, wanneer het probleem groter werd, toegaf (*ibid.*, p.16). In de vragenlijst had zij nochtans aangegeven dat zij haar zus en haar schoonbroer uitdrukkelijk zou hebben verzocht om het *"op een rustige manier aan mijn moeder te vertellen"* en dat zij er daarbij van zou zijn uitgegaan dat haar moeder wel een oplossing zou bedenken (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.4). Deze laatste verklaring is op zich andermaal uiterst bevreemdend. Het is niet plausibel dat verzoekster uit vrije wil en zonder dat er indicaties waren dat haar relatie zou kunnen uitkomen of dat zij zwanger was, het risico zou nemen om drie verschillende familieleden in te lichten over haar buitenhuwelijkse relatie en betrekkingen met H.

Verder is het bevreemdend dat verzoekster toevallig zou hebben gehoord dat haar vader aan haar moeder te kennen gaf dat hij verzoekster zou doden, en dit terwijl zij zelf nooit rechtstreeks met haar relatie zou zijn geconfronteerd door haar moeder of haar vader (administratief dossier, stuk 4, p.16). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat men haar minstens eerst zou hebben aangesproken op haar gedrag alvorens definitieve en drastische conclusies te trekken.

Het voorgaande klemt nog des te meer daar verzoekster in het geheel geen idee bleek te hebben van de evolutie van haar problemen en de situatie in haar land van herkomst sedert haar vertrek, en dit ondanks dat zij beschikt over een zus en een schoonbroer die haar hielpen het land te ontvluchten. De verklaring dat zij over geen contactgegevens van hen meer beschikte is in dit kader bevreemdend aangezien zij haar schoonbroer zelf zou hebben opgebeld wanneer zij het land wilde verlaten, haar zus en haar schoonbroer de personen waren die haar hielpen het land te verlaten, haar schoonbroer haar reis zou hebben betaald en haar tevens zou hebben begeleid tot in Turkije (*ibid.*, p.10-13, 16).

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas.

Verzoeksters nationaliteitsbewijs bevat geen gegevens die aan het voormelde afbreuk zouden kunnen doen (administratief dossier, stuk 14: documenten).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.5. Gelet op de *sub* 2.3.4. vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 15) en zoals neergelegd door verweerder op 21 januari 2014 (rechtsplegingsdossier, stuk 9), die door verzoekster niet wordt weerlegd, blijkt dat de situatie in haar regio van herkomst in het Noorden van Irak niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHYEDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS